

OBRAZY KOŃCA

Tekst przewodni: Jon 1,9.

Zakres studium: Mt 12,38-42; Jon 3,5-10; Ap 18,4; Dn 5,1-31.

Część I: Przegląd

Ponieważ *Biblia* w gruncie rzeczy jest księgą o królestwie Bożym, jej centralne przesłanie jest nakierowane na koniec świata i ustanowienie niebiańskiego królestwa Bożego. To eschatologiczne oświecenie jest potwierdzone i ukazane w apokaliptycznych proroctwach *Biblii*, które wyraźnie i wprost odkrywają scenariusz wydarzeń czasu końca. Objawienie to jest także rozsiane w innych fragmentach *Pisma Świętego*, w tym w opisach szczególnych wydarzeń związanych z sądem i zbawieniem, których znaczenie koresponduje pod wieloma względami z wydarzeniami czasu końca.

W tej lekcji będziemy studiować trzy takie wybrane wydarzenia, które mają wspólną cechę - wydarzyły się w schyłkowej fazie dziejów biblijnego Izraela z udziałem pogan, „narodów” (por. Rdz 12,3; 22,18). Pierwsze wydarzenie jest dramatyczne, gdyż dotyczy sądu i skruchy mieszkańców wielkiego miasta Niniwy po skutecznej kampanii ewangelizacyjnej opornego proroka Jonasza. Drugie wydarzenie jest tragiczne, bowiem jest związane z sądem nad zatwardziałym królem Baltazarem i kończy się upadkiem jego królestwa. Trzecie wydarzenie jest chwalebne, ponieważ obejmuje ratunek dla ludu Bożego dzięki udziałowi perskiego króla Cyrusa. Dla wielu ludzi zaskakujące jest, iż koniec świata będzie okazją do zbawienia narodów, które zdecydują się przyłączyć do duchowego Izraela. Jednak taki właśnie jest charakter tego eschatologicznego okresu, o którym Paweł w proroczych słowach mówi: „gdy poganie w pełni wejdą, i w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael” (Rz 11,25-26).

Część II: Komentarz

Sąd nad Niniwą. Prorok Jonasz, który był Izraelitą, został powołany jako misjonarz z misją udania się do mieszkańców Niniwy. Jego historia jest szczególną mozaiką następujących po sobie rozczarowań i sukcesów. Bóg powołał Jonasz, by opuścił swój dom w Gat-Chefer (2 Krl 14,25), małym miasteczku w północnej części starożytnego Izraela za panowania Jeroboama II, w VIII w. p.n.e. (785 p.n.e.). Tamte czasy zostały opisane w *Drugiej Księdze Królewskiej* jako złe czasy dla Izraelitów, których niewierność rozpałała gniew Boga przeciwko nim (2 Krl 13,3). Jednak „Pan nie zamyślał wymazać imienia Izraela z powierzchni ziemi” (2 Krl 14,27). Przeciwnie, Bóg „wyratował” Izraelitów od ich wrogów (2 Krl 14,27).

Jak na ironię, to właśnie w czasie, kiedy Izraelici nie byli wierni Bogu, powołał On Jonasz, by udał się do Niniwy i ogłosił jej mieszkańcom sąd Boży nad nimi i nadchodzącą karę za ich występki. W odpowiedzi na przesłanie Jonasz wszyscy mieszkańcy miasta nawrócili się do Boga w szczerzej skruszce, ku wielkiemu niezadowoleniu zrzędliviego proroka. Wcześniej, kiedy tylko Jonasz usłyszał boże powołanie do misji, był z niego tak niezadowolony, iż postanowił uchylić się od obowiązku. Zamiast wyruszyć na północ do Niniwy, powędrował na południe do Jaffy i wszedł na statek płynący do Tarszyszu.

W *Księdze Jonasza* czytamy, że wskutek serii dramatycznych zdarzeń Jonasz znalazł się w najmniej oczekiwanym miejscu - we wnętrzu wielkiej ryby, która całego i zdrowego po trzech dniach wyekspediowała go uprzejmie na brzeg morza (Jon 2,10). Jonasz został zapamiętany jako prorok połknięty przez wielką rybę dlatego, że odmówił udania się do Niniwy i ostrzeżenia jej mieszkańców przed sądem Bożym. Co ciekawe, mieszkańcy miasta utrwaliли ślad tej historii przy pomocy pisma klinowego. W zapisie klinowym nazwa Niniwy znaczy „wielka ryba w mieście”. Wygląda na to, że sama nazwa miasta sugeruje środek, jakiego Bóg, rozczarowany własnym ludem, użyje, by uratować pogański naród, który okaże się wdzięczny za Jego miłosierdzie.

Warto wiedzieć, że Niniwa została ponownie odwiedzona 150 lat później (630 p.n.e.) przez proroka Nahuma, który ogłosił wówczas przesłanie klęski jej mieszkańcom z powodu ich bezbożności. Te dwa przypadki są doskonałą ilustracją tego, jak Bóg postępuje ze swoim ludem i narodami. Wyraźnie wskazują, że Bóg okazuje swoją łaskawość grzesznikom, ale karze ich, kiedy nie chcą się odwrócić od swoich grzechów.

Sąd nad Baltazarem. Historia sądu nad babilońskim królem Baltazarem została zapisana w *Księdze Daniela* zaraz po historii sądu nad Nebukadnesarem, jego skruchy i nawrócenia, jakby Daniel zamierzał przedstawić przeciwieństwo między tymi dwiema postaciami. Obaj królowie byli pyszni i grzeszyli przeciwko Bogu, ale ich koniec był zdecydowanie różny. Nebukadnesar przyjął przebaczenie, a rozdział podsumowujący jego historię kończy się hymnem pochwalnym na cześć Boga, który upokarza pysznych (Dn 4,37). Natomiast Baltazar, choć miał przykład swojego mądrego przodka (Dn 5,22), stanowczo odmawiał okazania skruchy. Przeciwnie, celowo powtarzał najgorsze wybryki i uzurpacje Nebukadnesara (zob. lekcje 5 i 12), a nawet posunął się dalej w swoich występkach. Podczas gdy Nebukadnesar wzorem ówczesnych władców zabrał przedmioty ze świątyni jerozolimskiej do swojej świątyni, Baltazar postanowił użyć naczyń świątynnych podczas pijackiej uczty. Nebukadnesar usiłował zapewnić trwałość swojemu imperium i w tym celu polecił sporządzić proroczy posąg

cały ze złota symbolizującego Babilon (zob. Dn 3). Jednak ostatecznie zrozumiał swoje szaleństwo i zwrócił się z chwałą i czcią ku Bogu Niebios, „Żyjącego wiecznie” (Dn 4,31).

Tymczasem Baltazar ostentacyjnie czcił fałszywych bogów, choć ci byli jedynie bałwochwalczymi materialnymi wizerunkami (Dn 5,4). Baltazar celowo znieważył Boga Niebios. Właśnie wtedy, kiedy wielbił bożki, w sali, w której uczwał ze swoim dworem, ukazała się tajemnicza ręka i wypisała na ścianie sąd przeciwko niemu i jego królestwu

Sam przebieg wydarzeń w przypadku każdego z królów podkreśla zdecydowaną różnicę między nimi. Nebukadnesar, który został zmuszony zcołać się po ziemi jak zwierzę wskutek Bożego sądu przeciwko jego pysze, skruszył się i odzyskał normalną postawę. Także jego „rozum i dostojność” zostały mu przywrócone (Dn 4,36). Baltazar, który zasiadał na tronie i był zupełnie pewny siebie, teraz nie był w stanie ustać na nogach, gdyż te ugięły się przed nim z przerażenia. „I zawołał król z całej siły” (Dn 5,7). Wezwał na pomoc mędrców, gdyż nie był w stanie odczytać napisu wykonanego przez tajemniczą rękę na ścianie. Jednak mędrcy także okazali się bezsilni i nie umieli odczytać napisu.

Wówczas królowa matka, żona Nebukadnesara, przybyła i przypomniała królowi o doświadczeniu jego przodka i niezwykłych zdolnościach proroka Daniela. Okazało się, że Daniel, reprezentant Boga, którego król znieważył, jest jedynym zdolnym odczytać i wyłożyć znaczenie napisu zapowiadającego koniec królowania Baltazara (Dn 5,26-29). Trzy słowa napisu na ścianie symbolicznie obejmowały wyrok wydany na Baltazara, ukazując charakter nadchodzącej kary: „policzony” to słowo kojarzące się z odpowiedzialnością, „zważony” sugeruje element oceny, „rozdzielony” zaś dotyczy odrzucenia, jakie wybrał Baltazar.

Sąd Cyrusa. Perski król Cyrus odgrywa szczególną rolę w historii biblijnej. Cyrus jest jedynym poganinem, który otrzymał tytuł „pomazańca” czyli mesjasza (Iz 45,1). *Biblia* idzie tak daleko, iż kojarzy Cyrusa z prawdziwym Mesjaszem Zbawicielem, Jezusem Chrystusem. Za Cyrusem pomazańcem, który wyzwala Izraelitów z niewoli babilońskiej, prorok widzi większego Mesjasza, który wyzwala ludzkość z niewoli zła. Ponadto prorok nie tylko przepowiada przyszłe wydarzenie.

Zestawiając siedemdziesiąt lat Cyrusa z siedemdziesięcioma „tygodniami” niewoli babilońskiej Daniel uświadamia czytelnikowi fakt, że owe tygodnie należy interpretować symbolicznie. Siedemdziesiąt lat oznacza dosłowne lata prowadzące do przyjścia pomazańca Cyrusa (Iz 45,1), który pozwolił wrócić starożytnym Izraelitom do ziemi judzkiej. Pomazaniec Cyrus typologicznie wskazuje na Mesjasza Jezusa Chrystusa i Jego zbawienie. Siedemdziesiąt tygodni lat to proroczy okres, który prowadzi do przyjścia prawdziwego Mesjasza, który zbawi świat od grzechu, a przez swoją pojednawczą ofiarę zapewni ludziom przebaczenie grzechu. Ten paralelizm między dwoma pomazańcami występuje także w *Księdze Izajasza*, gdzie pomazaniec Cyrus w Iz 45 i Cierpiący Sługa w Iz 53 są ze sobą typologicznie powiązani szeregiem językowych i tematycznych łączników.

Pomazaniec Cyrus odegrał decydującą rolę w upadku Babilonu, arcywroga Izraelitów, a także umożliwił Izraelitom powrót do ich kraju (Ezd 1,1-3), a nawet pomógł im w odbudowie świątyni jerozolimskiej pod kierunkiem arcykapłana Jozuego (Ezd 3,2-3). Nic dziwnego, że *Apokalipsa Jana* porównuje dokonania Cyrusa do powtórnego przyjścia Chrystusa. Osuszenie Eufratu, które pozwoliło królowi ze Wschodu, Cyrusowi, wejść do Babilonu i zdobyć miasto, stanowi wzorzec opisu powtórnego przyjścia Chrystusa w czasie końca (Ap 16,12). Cyrus niejako przygotował grunt pod przyszłe przyjście Chrystusa i zbawienie ludzkości. Tak więc Cyrus jest typem Chrystusa. Rola, jaką Cyrus odegrał w przygotowaniu na pierwsze przyjście Chrystusa, może wskazywać scenariusz, jaki nastąpi w czasie końca w związku z powtórным przyjściem Chrystusa. Tak więc możemy słusznie dojść do wniosku, że ostatecznie wydarzenia w historii zbawienia nastąpią z udziałem ludzi spoza zwyczajnego klucza kościelnego.

Część III: Zastosowanie

1. W jakim sensie przykład Jonasza jest dla nas ostrzeżeniem przed chowaniem religijnych uprzedzeń? Omówcie tę kwestię.

2. Choć Kościół często niedomaga w kwestii konsekwentnego demonstrowania sprawiedliwości, jak spisują się pod tym względem ludzie w świecie? W swoim czasie Jezus wytknął ludziom dumnym ze swojej religijności: „Celnicy i wszetecznicze wyprzedzają was do Królestwa Bożego” (Mt 21,31). Co Jezus chciał przez to powiedzieć?

3. Fakt, iż sprawiedliwość jest także częścią sądu, znajduje potwierdzenie w tym, jak poważnie Bóg podchodzi do kwestii zbawienia, które ma na celu pełne wyeliminowanie zła i śmierci. W jakim sensie napięcie między sprawiedliwością a łaską jest także przesłaniem pocieszenia i nadziei?

4. Dlaczego bezpieczni możemy być tylko dzięki miłosierdziu Boga, a nie dzięki jakimkolwiek naszym zasługom?

5. Musimy rozumieć dwie ważne prawdy o sędzię Bożym w czasie końca. *Po pierwsze*, wszyscy zostaną powiadomieni i ostrzeżeni. *Po drugie*, przyjdzie czas, kiedy będzie już za późno na skruchę. Odnies znaczenie trzech słów napisanych na ścianie pałacu Baltazara do Kościoła w czasie końca: „policzony” znaczy, że jesteśmy odpowiedzialni za nasze czyny i zaniechania; „zważony” znaczy, że zło i dobro zostaną należycie ocenione (tylko

Bóg ma wystarczającą zdolność rozróżniania w tej kwestii); „podzielony” znaczy, że zbawienie jest dostępne dla wszystkich, ale jedni je przyjmą, a inni nie.

6. Przeczytaj poniższy budujący cytat Ellen White: „Wkrótce przyjdzie czas, kiedy lud Boży zostanie wezwany, by złożyć świadectwo przed władcami świata. (...) Nie ma czasu na próżność, błahostki i angażowanie umysłu w nieistotne sprawy” (Ellen G. White, w: „The Advent Review and Sabbath Herald”, 26.4.1892). Jak te słowa zachęcają cię do głoszenia Bożego przesłania na czas końca i ostrzegania ludzi, także tych, którzy posiadają władzę?

	<p style="text-align: center;">MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.• Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne• Materiał do „Czasu misji”: https://adwent.pl/czas-misji	<p style="text-align: center;">KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI</p> <ul style="list-style-type: none">• Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.• Propozycje dodatkowych zajęć.• Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.• Wspólnota, modlitwa <p style="text-align: right;">każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia</p>
---	---	--